

PRVNÍ KAPITOLA

Smrt se do Bulváru vplížila tiše.

Skafandr páchl. Tech se díval poškrábaným průzorem na trubku, která se vinula po vnější stěně rekreační kupole, a mumlal kletby, při nichž by se červenal i otrlý obchodník z hlubokého vesmíru.

Víc než cokoli jiného si přál velké, vychlazené narkopivo, aby zastavilo virbl kocoviny, který mu šrotoval v hlavě. Jediné, co určitě nechtěl, bylo plácet se vně Vulkánu a civět na centimetrovou legovanou trubku, kterou se mu stále ne-dařilo napojit.

Nasadil momentový klíč na přírubu, nastavil moment podle citu a vychrlil další dávku oplzlostí. Tentokrát plátily i jeho nadřízenému a všem těm smradlavým Migům, kteří si užívali nějaký metr od něho, ale zároveň celý svět daleko.

Hotovo. Uvolnil momentový klíč a nahodil malou pohonnou jednotku skafandru. Nejenže byl jeho šéf blbec a bývalý hošan potěšitel, ale teď tu navíc musí tvrdnout dalších šest směn. Tech vypnul vygumovaný mozek a otupěle odplouval k průlezu.

Samozřejmě že moment klíče nastavil chybně. Kdyby trubkou neproudil fluor pod vysokým tlakem, neměla by tato chyba prakticky žádné následky.

Ale přetažená příruba praskla, čistý fluor si pomalu prokousal cestu ven a několik směn jen neškodně stříkal do volného prostoru. Ale jak se trhлина zvětšovala, začal fluor tryskat přímo na vnější plášť Bulváru, po něm propálil izolaci a nakonec i vnitřní plášť.

Zpočátku nebyl otvor větší než vpich po špendlíku. Počáteční pokles tlaku uvnitř kopule nebyl tak výrazný, aby ho zachytily monitory vysoko nahoře v kontrolní místnosti pod stropem Bulváru.

Bulvár mohl být vykřičenou čtvrtí na kterékoli z milionu průkopnických planet. Firemní hostesky a hošani se prodírali davy Migů a hledali nové, nekvalifikované migranty, kterým na kartách ještě zbývaly nějaké kredity.

Dlouhé řady hracích automatů halasně lákaly procházející dělníky a mechanicky se hihňaly, když se do hry nechal vtáhnout další hejl.

Bulvár byl rekreačním centrem, které Firma „s těmi nejlepšími úmysly na srdci“ zřídila pro Migy. „Mig, který se baví, je šťastný Mig,“ prohlásil kdysi nějaký firemní psycholog. Nedodal, ani nemusel dodávat, že Mig, který se baví, také utrácí kredity, a to obvykle až do minusu. Každý dluh přičítal hodiny navíc k jeho smlouvě.

Proto i navzdory hudbě a smíchu působil Bulvár sedě a ponuře.

Před vchodem do Bulváru postávali dva mohutní sociostrážci. Starší z dozorců pokývl ke třem rozjařeným Migům, kteří přecházeli od jedné nálevny ke druhé, a pak řekl svému kolegovi: „Jestli sebou takhle škusneš pokaždý, když se na tebe někdo podívá, mladej, brzy ty Migy začne zajímat, co bys dělal, kdyby se *opravdu* chtěli servat.“

Zelenáč poplácal svůj omračovací obušek. „A já jim to rád ukážu.“

Starší z dvojice si povzdechl a zadíval se do chodby. „A sakra. Malér.“

Jeho kolega málem vyletěl z uniformy. „Kde? Kde?“

Starší muž ukázal prstem. Z pohyblivého chodníku právě sestupoval Amos Sten a mířil si to rovnou do Bulváru. Druhý dozorce se při pohledu na malého Miga středního věku rozesmál, ale potom si všiml vystupujících svalů na Amosově krku, mohutných zápěstí a pěstí jako kladiva.

Starší dozorce si ulehčeně oddechl a opřel se o traverzu.

„Je to dobrý, mladej. Má s sebou rodinu.“

Za Amosem seběhly z pohyblivého chodníku dvě děti a unaveně vyhlížející žena.

„Ale houby,“ opáčil mladší dozorce, „mně ten skrček nepřipadá nijak drsnej.“

„Ty totiž Amose ještě neznáš. Jinak bys stáhnul ocas. Zvlášť kdyby ho zrovna napadlo, že si stříhne nějakou rvačku pro zlepšení nálady.“

Čtyři Migové se bílými kartičkami postupně dotkli snímače a centrální počítač Vulkánu zaznamenal vstup MIGA STENA AMOSE; MIGA STENOVÉ FREED; MIGA-ZÁVISLÉHO STENA AHDA a MIGA-ZÁVISLÉ STENOVÉ JOSH do Bulváru.

Když Stenova rodina mýjela dozorce, starší z nich se usmál a lehce na Amose pokývl. Jeho kolega jenom zíral. Sten je ignoroval a postrkoval svoji rodinu do vchodu videa.

„Tak náš Mig se rád pere, jo? To asi není společenský chování podle firemních pravidel.“

„Mladej, kdybysme urazili hlavu každému Migovi, kterej v Bulváru vyjede po druhym, neměl by tady za chvíli kdo makat.“

„Myslím, že bysme mu měli trochu srazit hřebínek.“

„A ty se na to cejtíš, co?“

Mladý dozorce přikývl. „Proč ne? Vyhmátneme ho, jak si dává jointa, a pěkně si ho podáme.“

Starší kolega se pousmál a dotkl se dlouhé fialové jizvy na pravé paži. „To už zkoušeli jiný, a lepší. Ale možná se pletu. Možná právě ty s ním něco zmůžeš. Ale dobře si pamatuj, že Amos není žádněj obyčejnej Mig.“

„Co je na něm tak zvláštního?“

Dozorce už začínal jeho nový kolega, a celá tahle konverzace, nudit. „Tam, odkud pochází, žerou takový chlapečky, jako jsi ty, k snídani.“

Mladík se naježil a zamračil se. Pak si ale uvědomil, že i bez panděra má jeho parťák o nějakých dvacet kilo a patnáct let navíc. Otočil se a dopáleně si změřil starší dámu, která se blaženě potácela z Bulváru ven. Podívala se na něho, vycenila dásně a odplivla si na zem přesně mezi jeho nohy.

„Blbí Migové!“

Amos protáhl kartu snímačem videa a počítač mu automaticky přidal ke smlouvě jednu hodinu. Všichni čtyři vešli do předsálí a Amos se rozhlédl.

„Nevidím kluka.“

„Karl říkal, že mu ve škole přidali směnu navíc,“ připomněla mu jeho žena Freed.

Amos pokrčil rameny.

„O moc nepřijde. Chlapík z práce na tom byl, když měl posledně volno. Říkal, že ten první film je nějaká blbost o tom, jak se nějakej Exec zabouchne do hostesky a odvede si ji, aby s ním žila v Oku.“

Ze sálu zaduněla hudba.

„Dělej, tati, jdeme.“

Amos následoval svoji rodinu do sálu.

Sten spěšně mačkal klávesy počítače a potom stiskl záložku ZADÁNÍ PRÁCE. Obrazovka zazářila a vzápětí zešedla.

Sten se ušklíbl. Takhle se nestihne sejít s rodinou. Starý školní počítačový systém prostě nezvládal počet studentů, kteří se přes kartu přihlásili na třídní směnu.

Sten se rozhlédl po místnosti. Nikdo se na něho nedíval. Stiskl ZÁKLADNÍ FUNKCE a v rychlém sledu další klávesy. Sten už dřív objevil způsob jak se nabourat do jednoho logického souboru centrálního počítače. Bylo to samozřejmě proti školním pravidlům. Ale Sten, stejně jako kterýkoli sedmnáctiletý mladík, si nedělal hlavu s průšvihy, které přijdou až zítra.

Když měl záplatu hotovou, vložil svoji úkolovou kartu. Zaúpěl, jakmile se zadání objevilo na obrazovce. Byl to úkol z kybernetického sváření, vytvoření nosníku profilu L.

Svary mu potvrzují celou věčnost a věděl, že při zadané technologii, zastaralé i podle školních standardů, vznikne tři mikrony od místa spoje spára se zvýšeným pnutím.

Ušklíbl se. Stejně už porušuje pravidla...

Světelným perem přetáhl na obrazovku dvě tyče z legované oceli a přepnul vstupní funkci na PRACOVNÍ PROGRAM. Poté změnil funkci pera na SVAŘOVÁNÍ. Stačilo několik rychlých pohybů a někde na Vulkánu došlo ke svaření dvou kovových tyčí.

Ale možná to bylo jenom čistě počítačové cvičení.

Obrazovka pohašla a Sten čekal jako na trní. Nakonec se rozsvítila a objevil se nápis PROJEKT DOKONČEN S USPOKOJIVÝM VÝSLEDKEM. Skončil. Bleskovými pohyby prstů odstranil ilegální záplatu a napojil se zpátky do školního počítače, který unaveně blikal ve vyčkávacím programu, z paměti svého terminálu vložil PROJEKT DOKONČEN S USPOKOJIVÝM VÝSLEDKEM, vypnul počítač a mazal ke dveřím.

„Upřímně, pánové,“ řekl baron Thoresen, „je mi celkem jedno, jestli jsou naše technické a rozvojové programy ve střetu s nějakými imaginárními etickými zásadami Impéria. Mně spíš leží na srdci zdraví Firmy.“

Začalo to jako běžná schůze firemní správní rady, šestice lidí, kteří ovládali téměř miliardu životů. Pak starý Lester jakoby mezi řečí pronesl svoji otázku.

Thoresen prudce vstal a začal přecházet sem a tam. Mohutná ředitelova postava udržovala pozornost členů rady stejně dobře jako jeho burácivý hlas a autorita.

„Omlouvám se, jestli to nevypadá moc vlastenecky. Jsem obchodník, ne diplomat. A stejně jako můj dědeček přede mnou, všechno, v co věřím, je naše Firma.“

Pouze na jediného člověka to neudělalo žádný dojem. Na Lestera. Věř starému zloději, pomyslel si baron. Ten už se o sebe postaral, takže si může dovolit mluvit o etice.

„Velmi působivé,“ řekl Lester. „Ale nás – správní radu – nezajímá vaše oddanost. Ptali jsme se na výdaje na Projekt Bravo. Odmítl jste nám prozradit povahu vašeho experimentu, ale přesto stále přicházíte s požadavky na další financování. Chtěl jsem pouze zjistit, jestli v případě, že by měl aspoň nějaké vojenské využití, by bylo možné zajistit grant z některé z imperiálních nadací.“

Baron pozoroval Lestera zamyšleně, ale beze strachu. Koneckonců všechny karty v ruce měl právě Thoresen. Ale rozhodně je starému a mazanému oponentovi ani v nejmenším nevyloží. A věděl, že hrozbami také nic nepořídí. Lester byl příliš ostřílený, než aby věděl, co je strach.

„Cením si vašeho dotazu. A zájmu o nezbytné výdaje. Přesto je tento projekt natolik důležitý pro naši budoucnost, že nemůžeme riskovat únik informací.“

„Cítím snad nedůvěru?“ řekl Lester.

„Nikoli vůči vám, pánové. Nebuďte směšní. Ale pokud naše konkurence zjistí, co je cílem Projektu Bravo, pak jí ani mé velmi dobré vztahy s Imperátorem nezabrání, aby jej ukradla a zničila nás.“

„I kdyby k úniku informací došlo,“ nechal se slyšet jiný člen správní rady, „je tady stále jiná možnost. Mohli bychom jim sáhnout na zásoby AH_2 .“

„Samozřejmě za využití vašich důvěrných, osobních vztahů s Imperátorem,“ poznamenal Lester.

Baron se pousmál.

„Ani já sám bych se neodvažoval předpokládat, že naše přátelství sahá tak daleko. AH_2 je energie, z níž má prospěch Impérium i Imperátor. Nikdo jiný.“

Ticho. Dokonce i Lester mlčel. Duch Věčného Imperátora zmrazil konverzaci. Baron se rozhlédl a záměrně pokračoval suchým, znuděným tónem.

„Protože nikdo nemá nic dalšího, potvrdím navýšení financování, jak bylo odsouhlaseno. A teď k jednodušší záležitosti. Máme štěstí, že naše náklady na údržbu přístavních zařízení na Vulkánu se snížily o patnáct procent. To zahrnuje nejenom vnitřní kotevní zařízení, ale také uzavřená kontejnerová překladiště. Ale přesto nejsem spokojen. Bylo by mnohem lepší, kdyby...“

Když video skončilo, Amos otevřel oči a zamrkal. Pokud si dokázal vybavit, ten Exec a jeho hosteska poté, co se přestěhovali do Oka, odletěli na nějakou pionýrskou planetu, kde na ně cosi zaútočilo.

Zívl. Amos neměl o videích valné mínění, ale občas nebylo na škodu si v klidu zdřímnout.

Ahd do něho šfouchl. „Až vyrostu, tak chci být Exec.“

Amos se zavrtěl a teprve teď se úplně probudil. „A proč?“

„Protože maj dobrodružství, peníze, medaile a... a... a všichni moji kamarádi taky chtěj bejt Execové.“

„Na to rovnou zapomeň,“ okřikla ho Freed. „Našinci se nemíchají s Execy.“

Chlapec svěsil hlavu. Amos ho poplácal po rameni. „Ne že bys nebyl dost dobrej, synku. K čertu, každej Sten má cenu šesti těch blb...“

„Amosi!“

„Promiň. Lidí.“ Pak se Amos zarazil. „K čertu. Říct o Execech, že jsou blbci, nejní žádná sprostárna. Je to prostě tak. A vůbec, Ahde. Execové nejsou žádný hrdinové. Ty jsou ty nejhorší. Zabili by člověka jen proto, aby splnili kvóty. A ještě by okradli jeho rodinu na odškodném za smrt. Kdyby se z tebe stal Exec, nebyli bysme na tebe s mámou hrdý. Ani ty bys nebyl.“

Teď se zapojila i jeho malá dcerka.

„Já chci být hosteskou,“ oznámila.

Amos potlačil úšklebek, když viděl, jak Freed vyskočila metr do vzduchu. Rozhodl se, že tohle si vyřeší ona.

Tlak nakonec trubku roztrhl a tryskající plyn ji přitiskl k otvoru, který vypálil do pláště Bulváru.

Prvním mrtvým byl starý Mig, který se opíral o oblou stěnu kupole jen několik centimetrů od místa, kde se náhle objevila díra. V okamžiku, kdy uviděl, jak mu fluor sežehl svaly, hrudní koš a odhalil pulsující rudou tkáň plic, už byl mrtev.

V kontrolní místnosti Bulváru sledovala skupina znuděných Techů nějakého Miga s vyčerpanou kartou, který se snažil přemluvit hostesku k nízkorozpočtovému flámu. Jeden z Techů navrhl sázku. Nikdo se nepřidal. Hostesky nesmlouvají.

Tlak nakonec klesl pod nebezpečnou hranici a rozezněl se poplach. S nikým to nehnulo. Poruchy a poplachy byly součástí každé směny.

Vedoucí Tech pomalu přešel k hlavnímu počítači. Stiskl několik kláves a houkání a blikání přestalo.

„Tak, teď se podíváme, kde máme ten průšvih.“

Na monitoru se okamžitě ukázala odpověď.

„Hmm. Tohle je trochu vachrlatý. Pojď se podívat.“

Jeho asistent mu nakoukl přes rameno.

„Únik nějakých chemikálií do kopule. Podíváme se na to.“ Tech stiskl další klávesy a dostal se do souborů s podrobnějšími informacemi.

ZJIŠTĚNA ZTRÁTA VZDUCHU; PŘÍTOMNOST ZAMOŘENÍ; POTENCIÁLNÍ OHROŽENÍ ŽIVOTA; ČERVENÝ POPLACH.

Vedoucí technik konečně zareagoval jinak než jenom znuděným výrazem.

„Zatracená údržba a ty jejich děravý trubky. Oni si snad myslí, že nemáme nic lepšího na práci než po nich uklízet. Měl bych napsat hlášení, který jim spálí poslední chlup na těch jejich plešatejch...“

„Hm... pane?“

„Nech mě, když kleju. Co máš?“

„Nemyslíte, že by se to dalo opravit? Když si pospíšíme.“

„Jo. Tak mi zjisti, kde to je – polovina těch blbejch senzorů je v háji, nebo je někdo polil pivem. Kdybych měl kredit za každou...“

Odmlčel se a hledal místo úniku. Nakonec nechal počítač kontrolovat jednu trubku za druhou.

„Zatra! Budeme muset do skafandrů, abychom se k tomu dostali. Teče to u tý laboratorní kopule... *ach!*“

Schéma rozvodů, které právě procházel, zamrzlo a přesně se rozblikal rudý nápis: JAKÁKOLI MIMOŘÁDNÁ UDÁLOST SOUVISEJÍCÍ S PROJEKTEM BRAVO MUSÍ BÝT OKAMŽITĚ NAHLÁŠENA THORESENOVI.

Asistent byl zmatený. „Ale proč to...“ Zarazil se, když si uvědomil, že ho jeho nadřízený neposlouchá.

„Zatracený Execové. Musíš se jich ptát pokaždý, když...“ Otevřel si seznam, našel Thoresenův kód, stiskl ENTER a čekal.

Baron si potřásl rukou s každým odcházejícím členem správní rady. Přeptal se na zdraví a na rodinu. Připomněl večeri. Nebo okomentoval některé příhodné návrhy. Až došlo na Lestera.

„Vážím si vaší přítomnosti víc, než si dokážete představit, Lestere. Vaše moudrost a schopnost vést...“

„Skvěle jste se vyhnul mé otázce, Thoresene. Sám bych to nedokázal lépe.“

„Ale já jsem se ničemu nevyhýbal, milý příteli. Jenom jsem...“

„Jistě, vy jste jenom. Drbání za ušima si nechte pro ty hlupáky. Vy a já mnohem lépe chápeme naše postavení.“

„Drbání?“

„Zapomeňte na to.“

Lester prošel kolem něho a otočil se. „Samozřejmě víte, že tohle není nic osobního, Thoresene. Stejně jako vy mám na srdci pouze blaho *naší* Firmy.“

Baron přikývl. „Nic jiného bych od vás nečekal.“

Thoresen sledoval, jak se stařec belhá ven. A říkal si, že staří zloději začínají být pošetilí. Co může být osobnějšiho než moc?

Otočil se ke zdroji nevtíravého bzučení a ukázal tím směrem. Šest polic, zdánlivě naplněných starobylými svazky, se odsunulo a uvolnilo přístup k pultu počítače.

Třemi pomalými kroky k němu přistoupil a stiskl tlačítko ODPOVĚĎ. Na obrazovce se objevil hlavní Tech. „Máme problém, pane, tady na Rekre šestadvacítce.“

Baron přikývl. „Hlášení.“

Hlavní Tech stiskl několik tlačítek, obrazovka se rozdělila a v jedné polovině rolovaly podrobné údaje o úniku. Baron okamžitě věděl, o co jde. Podle počítače smrtící plyn naplní rekreační kopuli do patnácti minut.

„Proč to nespravíte, Techniku?“

„Protože ten zatracenej počítač na mě stále huláká: ‚Projekt Bravo, Projekt Bravo,‘“ zavrčel hlavní Tech. „Potřebuju od vás jenom povolení a spravím to v cukru letu, je to prkotina.“

Baron se na okamžik zamyslel.

„K místu úniku je přístup jenom přes laboratoř Projektu Bravo? Nemůžete prostě poslat ven Techa školeného pro práci ve vakuu?“

„Ani náhodou. Trubka je tak zkroucená, že ji budeme muset odříznout hned za napojením. Ano, pane. Budeme muset do laboratoře.“

„V tom případě vám nemohu pomoci.“

Hlavní Tech ztuhl.

„Ale máme tady skoro čtrnáct set lidí...“

„Máte své rozkazy.“

Hlavní Tech zíral na Thoresena. Náhle přikývl a odpojis se.

Baron si povzdechl. Musí přikázat osobnímu oddělení, aby zvýšilo nábor nekvalifikovaných sil. Pak ještě jednou celou událost promyslel, aby měl jistotu, že na nic nezapomněl.

Byl tady bezpečnostní problém. Hlavní Tech a samozřejmě jeho asistent. Mohl by je nechat přeložit, nebo mnohem jednodušeji... Pustil to z hlavy. Na obrazovce zablikalo menu k večeři.

Hlavní Tech nemelodicky pohvizdoval a klepal nehtem na obrazovku. Jeho asistent postával vedle.

„Hm, nemusíme...?“

Hlavní Tech na něho pohlédl a rozhodl se mlčet. Otočil se od terminálu a rychle odemkl jasně rudý kontrolní panel označený: NOUZOVÉ POSTUPY.

Sten odstrčil nějakého rozhořčeného Techa, hledal po kapsách kartu a spěchal chodbou ke vchodu do Bulváru. Vstup mu zatarasil mladý sociostrážce.

„Viděl jsem to, mladej.“

„Co jste viděl?“

„Cos udělal tomu Techovi. To nevíš, kdo je tvůj nadřízený?“

„No tak, pane, uklouznul. Někdo asi něco vylil na pojízdné chodník. Myslím, že těžko říct, co se vlastně stalo. Zvláště pro staršího muže. Pane.“ Tvářil se jako ztělesněná nevinnost.

Mladší dozorce se rozpráhl, ale jeho kolega ho chytil za zápěstí. „Nech toho. To je Stenův kluk.“

„Ale stejně bysme... ach, no tak běž, Migu. Jdi dovnitř.“

„Děkuju, pane.“

Sten přistoupil k bráně a přidržel svoji kartu u snímače.

„Pokračuj takhle, mladej, a víš, co se stane?“

Sten čekal.

„Zdrhneš. K Delinqům. A pak tě půjdeme lovit. Víš, co se stane, když Delinqy vykouříme? Vypálíme jim mozek.“

Dozorce se zašklebil.

„Pak jsou vážně k sežrání. Někdy nám na pár směn daj svoje holky... než je šoupnou šlapat chodníky.“

Náhle zaskřípala hydraulika a před vchod do kopule se zaduněním sjela bezpečnostní přepážka. Sten uskočil a upadl.

Pohlédl na oba dozorce. Chtěl něco říct, ale pak sledoval jejich pohled k blikajícím červeným světlům nad branou. NOUZOVÁ UZÁVĚRA... NOUZOVÁ UZÁVĚRA... NOUZOVÁ...

Pomalů se zvedl. „Moji rodiče,“ zamumlal otupěle. „Jsou uvnitř!“

A potom bušil do masivní ocelové přepážky tak dlouho, dokud ho starší dozorce neodtáhl.

Po obvodu šesti panelů kopule se odpálily pyrotechnické zámky. Jejich práskání přehlušil řev vzduchu vyvrženého do vesmíru.

Svištící hurikán jako ve zpomaleném filmu uchoopil vetché stavby a kóje Bulváru a spolu s lidmi uvnitř je vzniklými otvory vyplivl do černoty.

A vzápětí vichr utichl.

Zbytky budov, nábytku a věcí nezbytných k životu se vznášely v chladné záři vzdáleného slunce. Spolu s vysušenými a rozervanými slupkami jednoho tisíce a tří set osmdesáti pěti lidských bytostí.

Hlavní Tech zíral průzorem kontrolní místnosti do prázdné kupole, která bývala Bulvárem. Jeho asistent vstal od svého pultu, šel k němu a položil mu ruku na rameno.

„No tak. Byli to jenom Migové.“

Hlavní Tech se zhluboka nadechl.

„Jo. Máš pravdu. Jenom Migové.“

DRUHÁ KAPITOLA

Představte si Vulkán.

Skládka zavěšená v černotě a záři. Jeho střed tvoří směs válců, hubů, trubek a kvádrů, náhodně splácaná dohromady nějakým potrhlym dítětem.

Představte si umělý svět Vulkán, srdce Firmy, v hodnotě mnoha miliard kreditů. Příšerný tovární a dílenský svět bez přirozeného životního prostředí.

Nepřetržitý proud těžkých firemních nákladních lodí přivážel na Vulkán suroviny. Zde se rafinovaly, zpracovávaly, upravovaly, a v mnoha případech se z nich vyráběly finální výrobky, které další firemní lodě rozvážely po polovině galaxie. Pro Impérium, založené na volném obchodu, byl obří, vertikálně fungující trust naprosto vyhovující.

Před šesti sty lety dal Věčný Imperátor Thoresenovu dědečkovi zelenou k vybudování Vulkánu. Jeho pobídka zahrnovala také speciální tanker třídy C plně naložený Antihmotou₂, zdrojem energie, který otevřel galaxii lidstvu.

Práce započaly stavbou komolého kužele o délce osmdesáti a šířce šestnácti kilometrů, v němž se měly soustředit administrativní a podpůrné systémy nového světa.

Pohonné jednotky přenesly toto jádro dvacet světelných let daleko do mrtvé, ale na minerály bohaté soustavy.

V jiných soustavách se vyráběly kompletní továrny, spousty obrovských válců, které se pak napojovaly na jádro nového světa. S nimi přicházely myriády systémů na podporu života, od obytných objektů po rekreační zařízení.

Na počítačových simulacích vypadal tehdy bezejmenný svět impozantně. Obrovitý, nesmírně výkonný kolos na ještě

výkonnější využití pracovních sil a materiálů. S čím ale počítač nikdy nepočítal, byl člověk.

Jak léta ubíhala, bylo po ukončení výroby často jednodušší továrnu zavřít než ji přebudovat. Další, novější továrny, ubytovny a podpůrné kupole se lepily, kam bylo třeba. Na světě, kde gravitaci vytvářely McLeanovy generátory, bylo nahoře a dole jenom otázkou výhodnosti. Za dvě staletí už Vulkán vypadal jako kovová socha, která se mohla jmenovat třeba *Harampádí čekající na svářeče*.

Nakonec bylo na vrcholek kovové změti namontováno Oko – sídlo vedení Firmy, napojené na původní kuželovité jádro. Šestnáct kilometrů široký hřib, přidaný po centralizaci Firmy, byl ve Stenově době jenom dvě stě let starý.

Pod Okem se nacházel nákladový prostor určený především pro firemní lodě. Nezávislí obchodníci museli parkovat mimo a strpět další výdaje s přepravou nákladu a cestujících menšími firemními loděmi. Pod přístavem byla kopule pro návštěvníky. Standardní, otevřený přístav, jenom s tím rozdílem, že každý kredit, který v něm obchodníci a jejich posádky utratili, šel přímo na účty Firmy.

Kopule pro návštěvníky byla nejjiznější místem, kam měli návštěvníci přístup. Firma rozhodně nechtěla, aby kdokoli obchodoval – nebo se dokonce setkával – s jejími dělníky.

Galaxií se o Vulkánu šířily různé dohady a spekulace. Ale Imperiální vyšetřovací komise k Vulkánu nikdy nebyla ustanovena. Protože Firma vyráběla.

To obrovské soustrojí po staletí dodávalo přesně to, co Impérium potřebovalo. A vnitřní bezpečnostní složky Firmy udržovaly v jejím sektoru klid.

Věčný Imperátor byl vděčný. Tak vděčný, že Thoresenova dědečka povýšil do šlechtického stavu. A Firma se valila dál.

Každý obr se dokáže valit dál z pouhé setrvačnosti, ať je to Perská říše, nebo General Motors v dávnověku, či všudypřítomný Konglomerát z nedávné historie. Nějakou dobu. Jestli si někdo ve Stenově době všiml, že firma už sto let není průkopníkem výrobních technologií, nebo že inovace a vynalézavost jsou tlumeny firemním osobním oddělením, k baronovi se to nedoneslo.

Ale i kdyby byl někdo tak odvážný nebo hloupý, aby mu to řekl, nebylo to nutné. Barona Thoresena děsila skutečnost, že to, co jeho dědeček vytvořil, se mu pomalu rozpadá pod rukama. Vinil z toho svého otce, bázlivého patolízala, který dovolil, aby byrokrati nahradili techniky. Ale i kdyby měl třetí Thoresen velkou představitivost, bylo by zřejmě nemožné udržet na uzdě mnohohlavé monstrum, které starší Thoresenové vytvořili.

Baron vyrůstal s neskrývanou odvahou a fascinací pro krvavý boj, ať fyzický, nebo sociální, jaké měl i jeho dědeček, ale chyběl mu jeho vrozený smysl pro čest. Když jeho otec náhle zmizel ze světa – a už nikdy nebyl spatřen –, bylo bez debat, že mladý muž převezme řízení firemní správní rady.

Nyní byl rozhodnut opět oživit, co jeho dědeček započal. Ale ne tím, že Firmu obrátí vzhůru nohama a vytřepe ji. Thoresen chtěl mnohem víc než to. Byl posedlý myšlenkou na něco jako majstrštyk v kendu.

Projekt Bravo.

Od naplnění jeho snu ho dělilo už jenom několik let.

Baron měl pod sebou svoji správní radu a nižší exekutivu. Všichni žili a pracovali výhradně v Oku a k Firmě je vážaly nejenom neprůstřelné smlouvy, vysoké platy, ale také ten nejsladší ze všech požiteků – téměř neomezená moc.

Pod Execy byli Technici – špičkoví specialisté, o které bylo skvěle postaráno. Obvykle měli smlouvy na pět až deset let.

Když smlouva vypršela, mohl se Tech vrátit domů jako bohatý člověk a založit si vlastní podnik, přičemž Firma měla samozřejmě výhradní distribuční práva na všechny nové výrobky, které by vyvinul, nebo jít na odpočinek.

Pro každého Execa a Techa byl Vulkán prakticky industriálním rájem.

Pro Migy byl peklem.

Je příznačné, že vítěz firemní soutěže Pojmenuj naši planetu, inteligentní dělník – migrant bez kvalifikace, využil výhru k tomu, aby se vykoupil ze smlouvy a zmizel z Vulkánu, jak nejdál mohl.

Fellahin, vidlák, migroš – vždycky se najdou pracovní síly, které budou vykonávat tu nejhorší práci. Ale stejně jako by egyptský feláh žasl nad mechanickou důmyslností Joadů, tak by dělník od pásu z dvacátého století nevycházel z údivu nad takovými, jako byl Amos Sten.

Amosovi jeden svět nikdy nestačil. Dělal cokoli, aby měl plné břicho a letenku na jiný svět. Dokázal opravit vaše omni, rozběhat váš předpotopní kombajn nebo vynést vašeho nového bota šest pater.

A pak šel dál.

Jeho žena Freed pocházela z nějakého zapadlého zemědělského světa a měla stejnou neukojitelnou touhu vidět, co jim přinese přistání na další planetě. Předpokládali, že nakonec najdou svět, na němž se usadí. Takový, kde nebude příliš mnoho lidí a muž a žena nebudou muset dřít na někoho jiného. Zatím hledali a každý další svět byl o něco lepší než ten předchozí.

Dokud nenarazili na Vulkán.

Podle toho, co do nich hučel náborář, to vypadalo ideálně.

Pětadvacet tisíc kreditů ročně pro něho. Navíc nekonečné množství bonusů pro muže jeho schopností. A dokonce smlouva na deset tisíc ročně pro Freed. A příležitost pracovat na nejpokročilejších zařízeních v galaxii.

Náborář nelhal.

Amosův provoz byl důmyslnější než jakékoli jiné stroje, které kdy viděl. Do stroje se vkládaly tři ingoty tří různých kovů. Tam se současně zpracovávaly a elektronicky spojovaly. Přípustná tolerance vyrobeného ložiska – Amosovi trvalo deset let, než zjistil, co vlastně vyrábí – byla do jedné miliontiny milimetru, plus minus tisíc miliontin.

Amos měl funkci hlavního strojníka.

Ale na práci měl pouze jediný. Zametal otrěpy, které stroj plival z odpadních otvorů a nezachytily je odpadní trubky.

Všechno ostatní bylo automatické a řízené na půl světa vzdáleným počítačem.

Ani plat nebyl výmysl. Ale náborář jim neřekl, že montérky stojí sto kreditů, porce sójového masa deset a nájem tří pokojů na ubytovně vyjde na tisíc kreditů měsíčně.

Datum ukončení smluv se stále posouvalo a Amos a Freed se snažili přijít na to, jak z toho ven. A pak tady byly děti. Neplánované, ale vítané. Firma podporovala porodnost. Další generace pracovních sil bez výdajů na nábor a dopravu.

Amos a Freed bojovali proti firemnímu procesu přivykání. Ale někomu, kdo prožil celý život pod oblými, šedými kopulemi a na pohyblivých chodnících, těžko vysvětlíte, co je to nekonečná obloha a chůze po neznámé cestě.

Freed si po dlouhém dohadování s Amosem prodloužila smlouvu o půl roku, aby si mohli dovolit video přes celou stěnu s motivem zasněžené krajiny nějakého hraničního světa.

Trvalo téměř osm měsíců, než sníh přestal padat na osamělý shluk kopulí a dveře, za nimiž vesele plápolal hřejivý oheň, se přestaly otvírat, aby uvítaly vracejícího se dělníka.

Nástěnné video znamenalo pro Amose a Freed mnohem víc než pro Stena. Přestože mladý Karl neměl nejmenší ponětí, jaké je žít bez nějaké stěny téměř neustále na dosah, už teď věděl, že jediným cílem jeho života je dostat se z Vulkánu. Za jakoukoli cenu.

TŘETÍ KAPITOLA

„Zapamatuj si, chlapče, že medvěd vypadá podle toho, jak se na něj díváš.“

„Tati, co je to medvěd?“

„Vždyť víš. Jak je Imperiální garda používá k průzkumu. Jednoho jsi viděl v tom videu.“

„No jo. Vypadá trochu jako Poradce.“

„Trochu... ale je chlupatější a ne tak tupý. Zkrátka, když se na toho medvěda díváš z hlídkového vozu, nevypadá tak zle. Ale když se ten medvěd nad tebou vztyčí...“

„Nerozumím.“

„Takovej medvěd je jako Vulkán. Když jsi nahoře v Oku, může vypadat docela dobře. Ale když jsi Mig a jsi tady dole...“

Amos Sten pokýval hlavou a nalil si další půllitr narkopiva.

„Hlavně si o boji s medvědem pamatuj, Karle, že vždycky musíš mít navrch. A především tě ten medvěd nesmí zaskočit.“

Tohle se Sten už naučil. Díky Elmorovi. Elmore byl starý Mig, který měl být na konci chodby. Ale většinu mimopracovní doby trávil Elmore v dětském koutku a vyprávěl příběhy.

Vždycky to byly smyšlené, nádherné útržky ústních tradic, které přistěhovalci z tisíce světů přinesli na Vulkán a vytvořili z nich svoji vlastní neoficiální tradici.

Pokles osídlení Ardmoru. Loď duchů Capella. Farmář, který se stal králem.

A legendy, které se zrodily na samotném Vulkánu. *Delinqové, kteří zachránili Firmu.* Strašidelné, šeptané příběhy

o skladištích a továrních kopalnách po celé generace opuštěných lidmi... ale v nichž stále něco žije a hýbe se.

Sten měl nejraději příběh, který Elmore vyprávěl jen velice zřídka. Vyprávění o tom, jak se jednoho dne všechno změní. Jak se objeví někdo z jiného světa a povede Migy vzhůru do Oka. Nastane den zúčtování, kdy z otvorů ventilace bude pršet krev Execů. To nejlepší přicházelo nakonec, když Elmore zvolnil tempo vyprávění a řekl, že ten, kdo Migy povede, bude sám Mig.

Rodičům z chodby Elmore nevadil. Díky němu je děti neotravovaly, a proto mu rádi na každý Den Zakladatele něco přihodili ze svých karet. Pokud někdo z nich věděl, že většina jeho příběhů je namířena proti Firmě, nic neřekl. Stejně by jim to bylo jedno.

Konec byl nevyhnutelný. Nějaké dítě si pustilo pusku na špacír před nesprávným člověkem. Například před Poradcem. Jednou po směně se Elmore nevrátil. Všichni se dohadovali, co se asi mohlo stát. Ale téma za chvíli zevšednělo a všichni zapomněli.

Ale Sten ne. Znovu uviděl Elmora v Bulváru. Z muže byla jen troska, která se šourala za čistícím strojem. Zastavil se vedle Stena a prohlížel si ho.

Elmore otevřel ústa a snažil se něco říct. Ale jazyk mu jenom bezmocně plandal a namísto slov vydával jen hrdelní skřeky. Stroj hvízdal, Elmore se poslušně otočil a belhal se za ním. Vypálení mozku. Tenhle výraz se Stenovi vynořil v mysli.

Pověděl otci, co viděl. Amos se ušklíbl. „Tohle je tajemství, který si musíš zapamatovat, chlapče. Když oni doprava, ty uхни doleva.“

„Co jsem ti říkal o tom uhýbání, synku?“

„Když já jsem nemohl, tati. Byli čtyři a všichni větší než já.“

„To je špatný, chlapče. Ale přijde spousta věcí, který budou větší než ty. Jak je zvládneš?“

Sten se na chvilku zamyslel.

„Zezadu nebudou zdaleka tak veliké, vid', tati?“

„To je příšerná myšlenka, Karle. Příšerná. Hlavně proto, že je to pravda.“

Sten vstal.

„Kam vyrážíš?“

„Já... jdu si hrát.“

„Kdepak. Napřed ti musí zmizet ten monokl. A lidi musí zapomenout.“

O dva týdny později jeden z těch čtyř kluků spadl při tělocviku ze šesti metrů na ocelovou podlahu, když se s ním při šplhání přetrhl provaz.

O tři dny další dva z oné čtveřice prohledávali nepoužívanou chodbu. Byla prostě smůla, že stáli pod podhledem právě ve chvíli, kdy povolily upevňovací šrouby. Když chlapce propustili z nemocnice, vyčinił Poradce jejich rodičům.

Vůdce útočníků, kteří napadli Stena, měl stejnou smůlu. Někdo ho venku zezadu napadl po zákazu vycházení a ztloukl ho do bezvědomí. Poradce po vyšetřování prohlásil, že to byl pravděpodobně Delinq – člen jednoho z divokých gangů, které se potloukaly opuštěnými sektory Vulkánu a jen o krůček unikaly vypálení mozku.

Přestože Sten musel trochu vysvětlovat, měl od té doby pokoj.

„Karle. Na slovíčko.“

„Hm... no, tati?“